

[A. Johansen.]

Flertallet af de 5 000. Der er al mulig Rimelighed i at lempe paa Bestemmelserne under særlig vanskelige Forhold, og andet gaar det af Ministeriet stillede Ændringsforslag ikke ud paa.

Hvad Reglerne om Kassernes Stilling under Strejker og Lockouter angaar, har Rigsdagen to Gange forsøgt i faa Ord at skrive, hvordan en saadan Bestemmelse skulde se ud. Jeg nævnte ved første Behandling, hvorledes man — jeg tror, det var Arbejdsgiverne — i 1927 stak ind ad Bagdøren et Forslag om, hvordan Arbejdsløshedskasserne, eventuelt Fagforbundene, skulde knægtes. Der stod i dette Forslag noget saa urimeligt, som at en hvilken som helst lille Konflikt kunde medføre Arbejdsløshedskasselukning over hele Landet. Det var saa grovkornet, at Venstres Indenrigsminister endda under Forhandlingen i Folketinget maatte staa op og sige: Ja, men saa slemt, som det ser ud, er det ikke, for man kunde bare klingelinge til Arbejdsdirektøren, saa klaredes det Spørgsmaal nok. Der var paa det Tidspunkt ingen Mulighed for at faa indført en fornuftig Bestemmelse. Den anden Gang var i 1932, da man vilde forsøge at gøre Fadæsen fra 1927 god igen. Jeg indrømmer, at man var flere om det, og at man har skullet enes om noget. Men der var saa stærke Modsætninger, at det, man naaede frem til, blev lige saa galt. Bestemmelsen fra 1932 er praktisk talt saadan, at hvis der inden for et Fag — lad mig tage Jord- og Betonarbejderne her i København — udbryder Konflikt mellem en mindre Entreprenør og en Snes Mand, skal, hvis man vil følge Bestemmelsens Ordlyd, samtlige Jord- og Betonarbejdere i København udelukkes fra Understøttelse. Det er disse Bestemmelers daarlige Affattelse, der har bevirket, at man i Socialministeriets Arbejdsudvalg har maattet slide paa hverandre for at finde Bestemmelser frem, der var brugelige, der i alt Fald var til at administrere efter.

Jeg tror ikke, den højtærede Socialminister havde Ret i, at Cirkulæret fra 1927 blev ført uforandret igennem. Der maatte laves et andet Cirkulære i 1932, da man ændrede Ordlyden af Loven, saa at altsaa det nuværende Cirkulære højst kan føres tilbage til 1932. Men i de Aar, der er gaaet siden, er der i alt Fald skabt en Praksis, som nu føres ind i Loven, saa at man kan slippe for de fortvivlede Debatter og de fortvivlede Forsøg, der har været gjort paa at faa Loven omsat i Form af et Cirkulære. Jeg tror ikke, der findes nogen Mulighed for at

opnaa Enighed mellem de Parter, der repræsenterer de forskellige Anskuelser, men saa synes jeg, man skylder den Administration, som skal overvaage, hvad der sker under Strejker og Lockouter, og som skal handle hurtigt, at den i alt Fald har noget fast at holde sig til.

Ja, det var kun de Bemærkninger, jeg ønskede at gøre. Jeg skal i øvrigt henholde mig til mine første Udtalelser og anbefale at stemme for det af Regeringen fremsatte Lovforslag med de af Flertallet i Udvalget og af hele Udvalget stillede Ændringsforslag, som er tiltraadt af Socialministeren.

Stensballe: Jeg skal ikke opholde mig meget ved de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Minister og den ærede Ordfører (A. Johansen). Naar jeg brugte Ordet „demokratisk“, var det som en Modsætning til den Tvang, som den ærede Ordfører gaar ind for, naar han anbefaler Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu synes at skulle blive vedtaget. Thi ved den Redaktion udelukkes jo ganske de Medlemmer, som ikke vil staa i Fagene, det vil sige, at i Praksis de, der ikke ønsker at staa i Fagforeningerne, kan sejle deres egen Sø. Det vil nok for de allerflestes Vedkommende blive Resultatet af denne Lov.

Den Redegørelse, den højtærede Socialminister fremkom med, svarer ganske til, hvad jeg har gjort Rede for, og hvad mit Partis Medlemmer og jeg har skrevet i Betænkningen angaaende Virkningen af, at Maksimumsdagpenge nu bliver sat til 3 Kr. 50 Øre i Stedet for 3 Kr., undtagen lige paa det Punkt, hvor den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod, sagde, at Tilsynet vilde ikke gaa ind paa en Ordning, hvorefter Forsørgere maatte nøjes med 800 Kr. om Aaret, naar Ikke-Forsørgere skulde have 910 Kr., en Forsørger nøjes med 24 Kr. om Ugen, naar en Ikke-Forsørger skulde have 24 Kr. 60 Øre. Den højtærede Minister spurgte mig, om jeg nu var beroliget. Jeg maa sige: Nej, absolut ikke. Jeg er beroliget, saa længe den nuværende Minister er Minister, thi jeg er temmelig sikker paa, at det, han her siger, vil han holde. Men jeg er ikke beroliget, for saa vidt angaar en fremtidig Minister. Endskønt den højtærede Minister ikke svarede mig direkte, forstod jeg, at det var ham og Ministeriets Embedsmænd, der havde kuldkastet Arbejdsdirektoratets Indstilling angaaende Udvidelsen af Understøttelsen for Ikke-Forsørgere i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Men paa samme Maade kan jo en anden og ny Socialminister godt kuldkaste Indstillinger fra